

“मीठे बच्चे- तिमीलाई यही चिन्ता रहोस्, हामीले कसरी सबैलाई सुखधामको मार्ग बताउँ। सबैलाई थाहा होस्- यही पुरुषोत्तम बन्ने संगमयुग हो।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूले आपसमा एक-अर्कालाई कुनचाहिँ बधाई दिन्छौ? मानिसहरूले बधाई कहिले दिन्छन्?

उत्तर:- मानिसहरूले बधाई तब दिन्छन्, जब कोही जन्मिन्छ, विजयी बन्छ वा विवाह गर्छ वा कुनै विशेष दिन हुन्छ। तर त्यो कुनै वास्तविक बधाई होइन। तिमी बच्चाहरूले एक-अर्कालाई बाबाको बनेकोमा बधाई दिन्छौ। तिमीले भन्छौ- हामी कति भाग्यशाली छौं, सबै दुःखहरूबाट छुटेर सुखधाममा जाँदैछौं। तिमीलाई भित्र दिलैदेखि खुसी हुन्छ।

ओम् शान्ति। बेहदका बाबा बसेर बेहदका बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। अब प्रश्न उठ्छ, बेहदको बाबा को हुनुहुन्छ? यो त जानेका छौ- सबैका बाबा एक हुनुहुन्छ, जसलाई परमपिता भनिन्छ। लौकिक बाबालाई परमपिता भनिदैन। परमपिता त एउटै हुनुहुन्छ, उहाँलाई सबै बच्चाहरूले बिर्सका छन्। त्यसैले परमपिता परमात्मा जो दुःख हर्ता, सुखकर्ता हुनुहुन्छ, उहाँलाई तिमी बच्चाहरूले चिनेका छौ- बाबाले हाम्रो दुःख कसरी हरिरहनु भएको छ, फेरि सुख-शान्तिमा जान्छौं। सबै त सुखमा जाँदैनन्। कोही सुखमा, कोही शान्तिमा जान्छन्। कोही सत्ययुगमा पार्ट खेल्छन्, कोही त्रेतामा, कोही द्वापरमा। तिमी सत्ययुगमा रहन्छौ भने बाँकी सबै मुक्तिधाममा। त्यसलाई भनिन्छ ईश्वरको घर। मुसलमानहरूले जब नमाज पढ्छन् तब सबै मिलेर खुदातालाको बन्दगी (आराधना) गर्छन्। केको लागि? के बहिश्तको लागि या अल्लाहको पास जानको लागि? अल्लाहको घरलाई बहिश्त भनिदैन। त्यहाँ त आत्माहरू शान्तिमा रहन्छन्। शरीर हुँदैन। यो त जानेका छन्- अल्लाहको पासमा शरीर सहित होइन, हामी आत्माहरू मात्र जान्छौं। अब केवल अल्लाहलाई याद गरेर त कोही पवित्र बन्दैन। अल्लाहलाई त चिनेकै छैनन्। बाबाले सुख-शान्तिको वर्सा दिइरहनु भएको छ, अब यो राय सल्लाह मनुष्यहरूलाई कसरी दिने? विश्वमा शान्ति कसरी हुन्छ, विश्वमा शान्ति कहिले थियो- यो उनीहरूलाई कसरी सम्झाउने? जो सेवाधारी बच्चाहरू छन्, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार उनीहरूको त यो चिन्तन हुन्छ। तिमी ब्रह्मा मुख वंशावली ब्राह्मणहरूलाई नै बाबाले आफ्नो परिचय दिनुभएको छ, सारा दुनियाँका मनुष्य मात्रको पार्टको पनि परिचय दिनुभएको छ। अब हामीले मनुष्य मात्रलाई बाबा र रचनाको परिचय कसरी दिने? बाबाले सबैलाई भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गरौ भने खुदाको घर जान्छौ। गोल्डेन एज अथवा बहिश्तमा सबै तै जाँदैनन्। त्यहाँ त हुन्छ नै एक धर्म। बाँकी सबै शान्तिधाममा हुन्छन्, यसमा कोही दुःखी हुनु पर्ने कुरा नै छैन। मनुष्यले शान्ति माग्छन्, त्यो मिल्छ नै अल्लाह अथवा गड फोदरको घरमा। आत्माहरू सबै आउँछन् शान्तिधामबाट, त्यहाँ फेरि तब जान्छन्, जब नाटक पूरा हुन्छ। बाबा आउनु हुन्छ नै पतित दुनियाँबाट सबैलाई लैजानको लागि। अहिले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ, हामी शान्तिधाममा जान्छौं फेरि सुखधाममा आउँछौ। यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग। पुरुषोत्तम अर्थात् उत्तम भन्दा उत्तम पुरुष। जबसम्म आत्मा पवित्र बन्दैन, तबसम्म उत्तम पुरुष बन्न सक्दैन। अहिले बाबाले तिमीलाई भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर अनि सृष्टि चक्रलाई जान। साथ-साथै दैवीगुण पनि धारण गर। यस समयमा सबै मनुष्यहरूको चरित्र बिग्रैको छ। नयाँ दुनियाँमा त चरित्र धेरै फस्टक्लास हुन्छ। तिमी नै उच्च चरित्रवान् बन्छौ। ती उच्च चरित्रवानलाई कम चरित्र हुनेले ढोग्छन्। उनीहरूको चरित्रको वर्णन गर्छन्। यो तिमी बच्चाहरूले नै जानेका छौ। अब अरुलाई सम्झाउने कसरी? कुनचाहिँ सहज युक्ति रच्ने? यो हो आत्माहरूको तेस्रो नेत्र खोल्नु। बाबाको आत्मामा ज्ञान छ। मानिसहरूले भन्छन्- ममा ज्ञान छ। यो देह-अभिमान हो, यसमा त आत्म-अभिमानि बन्नु छ। संन्यासीहरूको पासमा शास्त्रहरूको ज्ञान हुन्छ। तिमीलाई बाबाको ज्ञान तब हुन्छ, जब बाबा आएर दिनुहुन्छ। युक्तिले सम्झाउनु पर्छ। उनीहरूले कृष्णलाई भगवान सम्झन्छन्। भगवानलाई चिनेकै छैनन्। ऋषि-मुनि आदिले पनि भन्दथे- हामीले जान्दैनौं। सम्झन्छन् पनि, मनुष्य भगवान हुन सक्दैन। निराकार भगवान नै रचयिता हुनुहुन्छ। तर उहाँले कसरी रचनुहुन्छ, उहाँको नाम, रूप, देश, काल के हो? भनिदिन्छन् नाम-रूपबाट भिन्न हुनुहुन्छ। यति पनि बुझ्दैनन्- नाम-रूपबाट भिन्न कुनै वस्तु कसरी हुन सक्छ? असम्भव छ। यदि भन्छन् पत्थरमा, कछुवा-गोही सबैमा हुनुहुन्छ भने त्यो त नाम-रूप हुन्छ। कहिले के, कहिले

के भनिरहन्छन्। बच्चाहरूलाई दिन-रात धेरै चिन्तन चल्नुपर्छ- मनुष्यहरूलाई हामीले कसरी सम्झाऔं। यो मनुष्यबाट देवता बन्ने पुरुषोत्तम संगमयुग हो। मनुष्यले देवताहरूलाई नमन गर्छन्। मनुष्यले मनुष्यलाई नमन गर्दैनन्। मनुष्यहरूले भगवान अथवा देवताहरूलाई नमन गर्नुपर्छ। मुसलमानहरूले पनि बन्दगी गर्छन्, अल्लाहलाई याद गर्छन्। तिमीलाई थाहा छ- उनीहरू अल्लाहको पासमा पुग्ने त सक्दैनन्। मुख्य कुरा हो- अल्लाहको पासमा कसरी पुग्ने? फेरि अल्लाहले कसरी नयाँ सृष्टि रच्नुहुन्छ? यो सबै कुरा कसरी बुझाउने, यसको लागि बच्चाहरूले विचार सागर मन्थन गर्नु पर्ने हुन्छ। बाबाले त विचार सागर मन्थन गर्नु पर्दैन। बाबाले विचार सागर मन्थन गर्ने युक्ति बच्चाहरूलाई सिकाउनु हुन्छ। यस समयमा सबै आइरन एजमा तमोप्रधान छन्। अवश्य कुनै समय गोल्डेन एज पनि थियो। गोल्डेन एजलाई पावन भनिन्छ। पवित्रता र अपवित्रता। सुनमा मिसावट गरिन्छ नि। आत्मा पनि पहिला पवित्र सतोप्रधान थियो फेरि त्यसमा मैला पर्छ। जब तमोप्रधान बन्न पुग्छ तब बाबालाई आउनु पर्छ, बाबा नै आएर सतोप्रधान, सुखधाम बनाउनु हुन्छ। सुखधाममा केवल तिमी नै हुन्छौ। बाँकी सबै शान्तिधाममा जान्छन्। शान्तिधाममा सबै पवित्र रहन्छन् फेरि यहाँ आएर बिस्तारै-बिस्तारै अपवित्र बन्दै जान्छन्। हरेक मनुष्य सतो, रजो, तमो अवश्य बन्छ। अब उनीहरूलाई कसरी बताउने- तपाईं सबै अल्लाहको घरमा जान सक्नुहुन्छ। देहका सबै सम्बन्ध छोडेर आफूलाई आत्मा सम्झ। भगवानुवाच त छ नै- मलाई याद गरौं भने यी जुन ९ भूत छन्, ती निस्कन्छन्। तिमी बच्चाहरूलाई दिन-रात यो चिन्ता रहनु पर्छ। बाबालाई पनि चिन्ता भयो तब त ख्याल आयो- जाऊँ, गएर सबैलाई सुखी बनाऊँ। साथमा बच्चाहरू पनि सहयोगी बन्नुपर्छ। एकलै बाबाले के गर्नुहुन्छ? यो विचार सागर मन्थन गर। के यस्तो उपाय निकालौं जसबाट मानिसहरूले झट्ट बुझ्नु- यो पुरुषोत्तम संगमयुग हो। यस समयमा नै मनुष्य पुरुषोत्तम बन्न सक्छन्। पहिला उच्च हुन्छन् फेरि तल गिन्छन्। पहिला सुरुमा त गिर्दैनन् नि। आउनासाथ त तमोप्रधान हुँदैनन्। हरेक चीज पहिला सतोप्रधान फेरि सतो, रजो, तमो हुन्छ। बच्चाहरूले यति प्रदर्शनी आदि गर्छन्, फेरि पनि मनुष्यले केही बुझ्दैनन्, त्यसैले के उपाय गरौं? भिन्न-भिन्न उपाय त गर्नुपर्ने हुन्छ नि। त्यसको लागि समय पनि मिलेको छ। तत्काल त कोही सम्पूर्ण बन्न सक्दैन। चन्द्रमा थोरै-थोरै गरेर आखिर सम्पूर्ण बन्छ। हामी पनि तमोप्रधान बनेका छौं, फेरि सतोप्रधान बन्नमा समय लाग्छ। त्यो त हो जड फेरि यो हो चैतन्य। त्यसैले हामीले कसरी सम्झाऔं। मुसलमानहरूका मौलवीलाई सम्झाऊ- तपाईंले यो नमाज किन पढ्नुहुन्छ, कसको यादमा पढ्नुहुन्छ। यसरी विचार सागर मन्थन गर्नुपर्छ। विशेष दिनहरूमा राष्ट्रपति आदि पनि मस्जिदमा जान्छन्। त्यहाँका प्रमुखहरूसँग मिल्छन्। सबै मस्जिदहरूको फेरि एक ठूलो मस्जिद हुन्छ- त्यहाँ जान्छन् ईद मुबारक (बधाई) दिन। अब मुबारक त यो हो, जब हामी सबै दुःखहरूबाट छुटेर सुखधाममा जाऔं, तब भनिन्छ मुबारक। हामीले खुशीको खबर सुनाउँछौ। कसैले जित्छ भने पनि बधाई दिन्छन्। कसैले विवाह गर्छ भने पनि बधाई दिन्छन्। सदैव सुखी बन। अब तिमीलाई त बाबाले सम्झाउनु भएको छ, हामीले एक-आपसमा बधाई कसरी दिनुपर्छ। यस समयमा हामीले बेहदको बाबासँग मुक्ति, जीवन-मुक्तिको वर्सा लिइरहेका छौं। तिमीलाई त बधाई मिल्न सक्छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ, तिमीलाई बधाई छ। तिमी २१ जन्मको लागि पदमपति बनिरहेका छौ। अब सबै मनुष्यले कसरी बाबाबाट वर्सा लिने र सबैलाई बधाई दिने। तिमीलाई अब थाहा भएको छ तर तिमीलाई मानिसहरूले बधाई दिन सक्दैनन्। तिमीलाई चिनेकै छैनन्। बधाई दिन्छन् भने त स्वयं पनि अवश्य बधाई पाउन लायक बन्थे। तिमी त गुप्त छौ नि। एक-अर्कालाई बधाई दिन सक्छौ। बधाई छ, हामी बेहदको बाबाका बनेका छौं। तिमी कति भाग्यवान् छौ, कुनै चिठ्ठा मिल्छ या बच्चा जन्मिन्छ भने भन्छन् बधाई छ। बच्चाहरू सधैं सँगै हुन्छन् तापनि बधाई दिन्छन्। तिमीलाई भित्र दिलमा खुसी हुन्छ, आफूलाई बधाई दिन्छौ, हामीलाई बाबा मिल्नु भएको छ, जसबाट हामीले वर्सा लिइरहेका छौं। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- तिमी आत्माहरू जो दुर्गतिमा थियौ, अब सद्गति प्राप्त गरेका छौ। बधाई त सबैलाई मिल्छ। अन्त्यमा सबैलाई थाहा हुन्छ, जो उच्च भन्दा उच्च बन्छन् उनलाई निम्न तहकाले भन्छन् बधाई छ। हजुर सूर्यवंशी कुलमा महाराजा-महारानी बन्नुहुन्छ, निम्न कुलवालाले बधाई उनलाई दिन्छन् जो विजय मालाको दाना बन्छन्। जो पास हुन्छन् उनलाई बधाई मिल्छ, उनकै पूजा हुन्छ। आत्मालाई पनि बधाई छ, जसले उच्च पद पाउँछ। फेरि भक्ति मार्गमा उसको नै पूजा हुन्छ। मनुष्यहरूलाई थाहा छैन- किन पूजा गर्छन्। बच्चाहरूलाई यही चिन्ता हुन्छ- कसरी सम्झाऔं? हामी पवित्र बनेका छौं, अरूलाई कसरी पवित्र बनाऔं? दुनियाँ त धेरै ठूलो छ नि। के गरौं ताकि घर-घरमा सन्देश पुगोस्। पर्चा खसालेर त सबैलाई मिल्दैन। यो सन्देश त एक-एकको हातमा पुग्नुपर्छ किनकि उनलाई बिल्कुल थाहा छैन- बाबाको पासमा कसरी जान सकिन्छ? भनिदिन्छन् सबै मार्गहरू परमात्मासँग पुग्ने हुन्। तर बाबा भन्नुहुन्छ- यो भक्ति, दान-पुण्य त जन्म-जन्मान्तर गर्दै आएका छन् तर मार्ग मिल्छ कहाँ? भनिदिन्छन्- यो सबै अनादि चल्दै आएको छ, तर कहिलेदेखि सुरु भयो? अनादिको अर्थ बुझ्दैनन्।

तिमीहरू मध्ये पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सम्झन्छौ। ज्ञानको प्रारब्ध २१ जन्म, त्यहाँ हुन्छ सुख, फेरि हुन्छ दुःख। तिमी बच्चाहरूलाई हिसाब सम्झाइन्छ- कसले धेरै भक्ति गरेको छ! यो सबै गहन कुरा एक-एकलाई त सम्झाउन सकिँदैन। के गरौं, कुनै समाचार पत्रमा छपाउँ? समय त लाग्छ। सबैलाई सन्देश यति चाँडो त मिल्न सक्दैन। सबै पुरुषार्थ गर्न लागे भने त फेरि सबै स्वर्गमा आउने थिए। यो हुनै सक्दैन। अहिले तिमीले पुरुषार्थ गर्छौ स्वर्गको लागि। जो हाम्रो धर्मको हो, उसलाई कसरी निकाल्ने? कसरी थाहा हुन सक्छ, को-को परिवर्तित भएका छन्? हिन्दु धर्मका वास्तवमा देवी-देवता धर्मका हुन्, यो पनि कसैले जानेका छैनन्। पक्का हिन्दु हुन् भने आफ्नो आदि सनातन देवी-देवता धर्मलाई मान्छन्। यस समयमा त सबै पतित छन्। बोलाउँछन्- पतित-पावन आउनुहोस्। निराकारलाई नै याद गर्छन्- हामीलाई आएर पावन दुनियाँमा लैजानुहोस्। देवताहरूले यति ठूलो राज्य कसरी लिए? यहाँ यस समयमा त कुनै राजाई छैन, जसलाई जितेर राज्य लिएका हुन्। उनीहरूले कुनै लडाईं गरेर राजाई त लिँदैनन्। मनुष्यबाट देवता कसरी बनाइन्छ, कसैलाई थाहा छैन। तिमीलाई पनि अब बाबाबाट थाहा भएको छ। अरुलाई कसरी बताउने ताकि मुक्ति-जीवनमुक्ति प्राप्त गरुन्। पुरुषार्थ गराउने चाहिन्छ नि, जसबाट आफूलाई चिनेर अल्लाहलाई याद गरुन्। भन, तपाईंहरूले ईदको मुबारक कसलाई भन्नुहुन्छ! तपाईंहरू अल्लाहको पासमा जाँदै हुनुहुन्छ, पक्का निश्चय छ? जुन कुरामा तपाईंहरूलाई यति खुसी हुन्छ। यो त वर्षौंदेखि तपाईंहरूले गर्दै आउनु भएको छ। कुनै समय खुदाको पासमा जानुहुन्छ या जानुहुन्न? अलमलिएका छन्। वास्तवमा हामीले जो पढ्छौं, गर्छौं, के गर्नको लागि? उच्च भन्दा उच्च एक अल्लाह नै हुनुहुन्छ। भन, अल्लाहको सन्तान तपाईं पनि आत्मा हुनुहुन्छ। आत्माले चाहन्छ- म अल्लाहको पास जाऊँ। आत्मा जो पहिला पवित्र थियो, अहिले पतित बनेको छ। अहिले यसलाई बहिश्त त भनिदैन। सबै आत्माहरू पतित छन्, पावन कसरी बनाउँ ताकि अल्लाहको घर जान सकौं। त्यहाँ विकारी आत्मा हुँदैनन्। निर्विकारी हुनुपर्छ। आत्मा कुनै तत्कालै सतोप्रधान बन्दैन। यो सबै विचार सागर मंथन गरिन्छ। यी बाबाको विचार सागर मंथन चल्छ तब त सम्झाउँछन् नि। युक्तिहरू निकाल्नुपर्छ, कसलाई कसरी सम्झाउँ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) जसरी बाबालाई ख्याल आयो- म गएर बच्चाहरूलाई दुःखबाट छुटाऊँ, सुखी बनाऊँ, त्यसैगरी बाबाको सहयोगी बन्नु छ, घर-घरमा सन्देश पुर्याउने युक्तिहरू रच्नु छ।

२) सबैको बधाई प्राप्त गर्नको लागि विजय मालाको दाना बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ। पूज्य बन्नु छ।

वरदान:- नम्रता र अधिकारीपनको सन्तुलनद्वारा बाबालाई प्रत्यक्ष गर्ने विशेष सेवाधारी भव जहाँ सन्तुलन हुन्छ त्यहाँ कमाल देखिन्छ। जब तिमीले नम्रता र सत्यताको अधिकारीपनको सन्तुलनद्वारा जसलाई बाबाको परिचय दिए पनि तब कमाल देखिन्छ। यसै रूपबाट बाबाको प्रत्यक्षता गर्नु छ। तिम्रो बोली स्पष्ट होस्, बोलीमा स्नेह पनि होस्, नम्रता र मधुरता पनि होस् अनि महानता र सत्यता पनि होस् तब प्रत्यक्षता हुन्छ। बोलिरहँदा पनि बीच-बीचमा अनुभूति गराउँदै जाऊ, जसबाट लगनमा मगन स्वरूप अनुभव होस्। यस्तो स्वरूपबाट सेवा गर्ने नै विशेष सेवाधारी हो।

स्लोगन:- समयमा कुनै पनि साधन नभए तापनि साधनामा विघ्न नपरोस्।